

[Indenrigs- og boligministeren.]

med, at rammerne for denne del af vort hospitalsvæsen er lagt således, at behandlingsmåder, hvorover man i nutiden disponerer, ikke skal lades uudnyttede.

Med hensyn til udgifternes afholdelse skal jeg iøvrigt bemærke, at det vil ses, at der af finansministeren skal kunne optages statslån til dækning af omkostningerne ved arbejder, der iværksættes med hjemmel i denne og den tidligere tilsvarende lov. Ved vurderingen af disse udgifters størrelse må man iøvrigt tage i betragtning, at de ikke blot skal dække et tidsrum fremover, men også en periode bagud, hvor staten indenfor dette område har været sparet for anlægsudgifter, som man kun har kunnet spare ved at tilsidesætte krav, der i dag — på det punkt i udviklingen, hvortil vi nu er nået — må betragtes som uafviselige.

Jeg må naturligvis som boligminister erkende, at boligbyggeriets krav i nogle år har måttet gå forud for andre bygningsmæssige krav, hvor berettigede disse end i sig selv måtte være, hvilket uundgåeligt har måttet begrænse sindssygeværnets bevillingsmæssige muligheder. Samtidig må jeg som indenrigsminister, og dermed som ansvarlig for landets sundhedsvæsen, understrege nødvendigheden af, at de heromhandlede opgaver nu for alvor tages op.

Med disse bemærkninger anbefaler jeg det foreliggende, stærkt hastende lovforslag til hurtig gennemførelse.

Jeg skal endvidere for det høje ting til lade mig at fremsætte to lovforslag, der tilsigter at revidere lovgivningen om dansk apotekervæsen, nemlig for det første *forslag til lov om apotekervæsenet* og for det andet *forslag til lov om ændring af lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse*.

Disse to lovforslag er begge udarbejdet på grundlag af udkast, som er indeholdt i den betænkning, som er afgivet af den af indenrigsministeriet under 22. januar 1947 nedsatte kommission vedrørende apotekervæsenet m. v.

Den ændring i apotekerlovgivningen, som tilsigtes med de to lovforslag, indeholdes i hovedsagen i det førstnævnte lovforslag, medens det andet forslag blot indeholder nogle mindre væsentlige ændringer i lovgivningen om apotekervæsenets central-

styrelse, der er affødt af det første lovforslag.

Der var i kommissionen opnået enighed med hensyn til langt den overvejende del af de enkelte paragraffer i de to lovforslag, men der var dog enkelte punkter, hvor det ikke lykkedes at forene de i kommissionen repræsenterede interesser til en fælles affattelse af lovforslagene.

Da der blandt de problemer, som der var væsentlige uoverensstemmelser om, var to af de mest centrale indenfor apotekerlovgivningen, nemlig de medicinske specialiteter, hvis retsstilling er ganske afgørende for medicinalindustrien, og apotekerafgiften, hvis nærmere udformning har den største interesse for hele apotekerstanden, fandt man det nødvendigt, at der blev indhentet erklæringer fra de interesserede parter, forinden der blev fremsat lovforslag på rigsdagen på grundlag af kommissionens udkast.

Der blev derfor af indenrigsministeriet indhentet erklæringer fra såvel de interesserede organisationer som fra en række ministerier, hvis sagsområde havde berøring med lovforslaget.

Det fremgik af de indhentede erklæringer, at der fremdeles er en meget stærk modstand mod kommissionens flertalsforslag med hensyn til såvel specialitetsspørgsmålet som apotekerafgiften.

Vedrørende lovforslagets 4. afdeling om medicinske specialiteter, hvor det væsentlige stridspunkt mellem apotekerkommissionens flertal og mindretal har været spørgsmålet om, i hvilket omfang optagelsen af specialiteter i det foreslåede specialitetsregister skulle tidsbegrænses, og hvorledes priskontrollen med specialiteter skulle ordnes, har Industrirådet i sin erklæring understreget, at medicinalindustrien i de sidste 20—30 år har haft en stærkt voksende betydning for Danmarks forsyning med lægemidler og tillige for landets almene økonomi gennem opnåelse af et efterhånden meget værdifuldt eksportresultat. I 1931 var medicinalindustriens eksport således kun godt 2 mill. kr. ud af en samlet produktion på 8 mill. kr., men i 1951 beløb industriens produktion sig til 105 mill. kr., hvoraf varer til en værdi af 68 mill. kr. blev eksporteret.

Denne udvikling har efter Industrirådets opfattelse været betinget af, at industriens stilling på hjemmemarkedet har mulig-